

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΑ σύνοδος τοῦ Οἰκογενικοῦ Πατριαρχείου θ' ἀπολύσῃ κατ' αὐτὰς πρὸς τοὺς Μητροπολίτας μίαν ἐγκύκλιον, μετὰ τὴν ὁποίαν θὰ συνιστᾶ εἰς τοὺς ἐφόρους τῶν σχολείων νὰ μὴ δέχονται εἰς τὸ ἐξῆς διδασκάλους μαλλιαροὺς.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ εἶναι πολὺ σοβαρὸν, μολονότι δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη ἐπισημῶς, ἀν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔλαβε τὸ μέτρον αὐτὸ ἀπὸ μερίμναν διὰ τὴν καθαρότητα τῆς γλώσσης ἢ ἀπλῶς διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ διδάσκοντος προσώπου. Διότι ὑπάρχουν καὶ οἱ διατεινόμενοι ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξαπολύει τὴν ἐγκύκλιον διὰ λόγους μαλλιαρικῆς ἀντιζηλίας, ὁρρονοῦσα ὅτι τὰ μαῦρὰ μαλλιά καὶ τὰ μεγάλα γένεια εἶνε μόνον γιὰ τοὺς Δεσποτάδες, ὅπως καὶ τὰ φαρδομαῦνικα.

ΕΝ ΠΑΣῃ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙ καλά θὰ κάμουν οἱ κληρικοί καὶ πωγωνοφοροῦντες διδασκαλοὶ νὰ σπεύσουν νὰ κερῶσιν ἐν χρῶ καὶ νὰ τὰ ξουρίσουν σὺν ἄγγλοι. Ἀλλοιῶς εἶνε φόβος νὰ τοὺς πάρῃ τὸ σχέδιον καὶ νὰ μείνουν χωρὶς ψωμί, ἀφοῦ δὲν τῶχουν δὰ καὶ μὲλοκο.

ΑΠ' ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ πετιέται ἀμέσως στὴν πολιτικὴν. Κάμνω διὰ τὴν ἀντίθετον ἀφ' ὅ, τι ἔκανεν ὁ κ. Χωναῖος στὴ Βουλῆν, ὅταν ἐπέκρινε τὸ ὕψος καὶ τὸ λεκτικὸν τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν λόγον τοῦ Θερόνου καὶ μετὰ τὴν μέθοδον τοῦ Χλω-

ροῦ ὅτ' αὐτὸ χέρι ἀπέδειξεν εἰς τὴν συντακτικὴν ἠὲν ἐπιτροπὴν ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀδύνακτος.

ΔΙΑ ΤΟ... καθόρθωμά του αὐτὸ γνωρίζετε βέβαια ὅτι ὁ τουρκομαθέστατος βουλευτὴς μας κατῆλθεν ἀπὸ τὸ βῆμα ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς... ἀποδοκιμασίας καὶ τῶν παρατεταμένων... εἰρωνικῶν μειδιαμάτων τῆς Βουλῆς. Ἡ... ἀποτυχία του ὑπῆρξε τελεαία.

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ὅμως περὶ αὐτοῦ. Ἐμαθα ὅτι εἰς τὴν Κοζάνην ἔχουμεν βουλευτικὰς ἐκλογὰς πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Δοῖζη, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, παρμήθη, διότι ἔπαθε τὸ στάθρος τοῦ ἀπὸ τοῦς προμεροῦς διλιππικοῦς, ποῦ ἐξεφώνησε πέρυσιν εἰς τὴν Βουλῆν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ἀναπληρωματικὴν αὐτὴν ἐκλογὴν ἐλέχθη ὅτι θὰ ἐκτεθοῦν πολλοί. Ὅλοι ὅμως ἐν ὄψει ὅτι θὰ... ἐκτεθοῦν ἀπλῶς κ' ἐστὶ τραβήθησαν στὴ γωνία τοῦς καὶ ἀφῆκαν τὸ στάδιον ἐλευθέρων εἰς τὸν κ. Βαυβακᾶν, ὁ ὁποῖος ὡς βαμβακᾶς θὰ βγῇ μετ' ἀπὸ τὴν κάλπη ἀσπρὸς-ξεασπρὸς κ' ἀπ' τὸ βαμβάκι ξεασπρότερος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Βαυβακᾶ φαίνεται ἐν τούτοις, ὅτι συνετέλεσε πολὺ καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν μας Κέντρον, τὸ ὁποῖον ὡς κέντρον ὑπέμνησεν εἰς τοὺς ἐκλέκτορας τῆς Κοζάνης τὸ «σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίειν.» Χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν αὐτὴν ἠμποροῦσα νὰ στοιχηματίσω ὅλο τὸ βαμβάκι τῆς Ἀμερικῆς καὶ Αἰγύπτου, ὅτι ὁ κ. Βαυβακᾶς, παρὰ τὸ χιονάτο ὄνομά του, θὰ ξεπετιοῦνταν μετ' ἀπὸ τὴν κάλπη περὶ μαῦρος κ' ἀπ' τὸν ἀράπη.

Ο ΤΟΞΟΤΗΣ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Γ.— Οὔφ! ἄφησέ με ἤσυγο, ἔλα, μύες! πῶς τὴν κόρη σου ἀπ' τὸ χέρι καὶ δρόμο.

Α.— Γαμπρέ μου! Πρόσεξε! Στὸ χέρι μου δὲ διαβάζονται χειρομαντείες, σὺν ἐκείνες ποῦ διαβαστήκανε στὸ χέρι τῆς κόρης μου: αὐτὸ δικό σου. Τὸ χέρι μου εἶναι πολὺ δουλεμένο καὶ ἐγένεν ἄγριο...

Γ.— Κυρία! Τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω, νὰ πάρετε τὴν κόρη σας καὶ νὰ φύγετε.

Α.— (*Ἐξω φρενῶν*).— Ἐλεεινέ! Τίρα ποῦ ἔφαγες τὴν προικὰ τῆς μετὰ τὰ ξεμυαλισμάτα σου τὴν διώχνεις, ἔ! Μὰ φεῖδι ποῦ σ' ἔφαγε κ' ἐσέν. Ἐμένα με λίνε Ἀρετή.

Γ.— Ἀρετὴ μήτηρ πάσης κακίας.

Μπαίνει ἔξωρα ἡ Καίτη. Κοιτᾷ στὰ χέρια τῆς ἓνα βιβλιαράκι. Φαίνεται λυπημένη.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Γιῶργος, Ἀρετὴ καὶ Καίτη.

Κ.— Ὅλα τὰ περιμένα ἀπὸ σένα, Γιῶργο, ποτὲ ὅμως δὲν ἤλπιζα νὰ με ὀνομάσῃς καὶ κακίαν.

Γ.— Πῶς εἶπατε, κυρία;

Κ.— Εἶπες τὴ μητέρα μου, μητέρα πάσης κακίας. Ὅστε ἐγώ...

Α.— Λὲν εἶναι ἀνάγκη Καίτη; μου, νὰ τοῦ παραπονεθῆς...

Κ.— Σώπαινε πιά ἐσὺ μητέρα, καθὼς βλέπω καλὰ μοῦ τὰ κατὰφρες. (*Με ἔφος πῶς λυπημένο.*) Γιῶργο, δὲν πιστεύω...

Γ.— Γιάτὶ αὐτὸ τὸ περὶ σοῦ ἔφος; Μήπως βλέπεις ὅτι ναυαγεῖ τὸ σχέδιό σου γιὰ νὰ... τριζυμῆ;

Κ.— Γιῶργό μου, μὴν εἶσαι τόσο κακός.

Γ.— Μπᾶ, μπᾶ; Ἔχουμε τίρα καὶ τέτοια; Ἀρκετὰ κράτησε, κυρία, ἡ κωμῶδιά μας. Ἄς πάψῃ πιά μιὰ καὶ καλή.

Α. (*στὴν Καίτη*).— Σὲ καλὸ σου, παιδί μου, μὰ τί ἐπιδες;

Κ.— Σώπαινε πιά, μητέρα. Ἄφησέ με νὰ ἐξηγηθῶ μετὰ τὸν ἄντρα μου.

Γ.— Ἀ! μάλιστα, κυρία, νὰ ἐξηγηθοῦμε βέβαια μιὰ γιὰ πάντα. Ὑποθέτω, ὅτι γι' αὐτὸ θὰ ἐπῆρες καὶ τὸ λεξιζὸ μαζί σου. Θὰ ἐβρῆρες βέβαια μέσα σ' αὐτὸ κανένα νέο ἐπίχειρμα γιὰ νὰ μοῦ ρίξῃς ἄδικο. Ἐκτός ἐὰν εἶναι ὁ κώδικς περὶ διαζυγίου.

Κ. (*Με φωνὴ ἤσυχη*).— Ὁχι, Γιῶργο...

Γ.— Δὲ θέλω νὰ με λὲς πιά Γιῶργο. Λὲν ὑπάρχει πιά τίποτε κοινὸ μεταξύ μας.

Κ. (*Γλυκά*).— Τὸ νομίζεις;

Α. (*Μόνη της*).— Θὰ σκόσω μετὰ τὸν τρόπο, ποῦ τοῦ μιλάει. Λὲν τὸν ἐποπέρνει διόλου. (*Δυνατά.*) Κόρη μου, δὲν εἶναι τακτικὴ αὐτὴ ποῦ βαστάς.

Κ. (*Στὴν Ἀρετὴ*).— Μὰ σώπαινε, μητέρα! Αὐτὰ δὲν εἶναι δική σου δουλειά.

Α.— Θὰ σκόσω!

Γ.— Ὅστε ἀργίσει νὰ κωμῶδιά;

Κ. (*Γλυκά*).— Ὁχι Γιῶργό μου...

Γ.— Γιῶργό μου; Ἄλλο πάλιν αὐτό! Κυρία, σὰς εἶπα, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε κοινὸ μεταξύ μας. Ἄλλως τε ἡ χειρομαντεία...

Κ.— Ἄφησε τὴν χειρομαντεία...

Γ.— Λὲν ἔχω ν' ἀφίνω καθόλου. Μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι θὰ χωρίσω μετὰ τὴν γυναῖκά μου καὶ δὲν ἔννοῶ

νὰ τὴν διαφεύσω καθόλου.

Κ.— Ὅστε ἐπῆρες κ' ἐσὺ; ἔκαμες πολὺ καλὰ, φίλε μου.

Γ.— Φίλε μου; Σὰς βεβαιῶ κυρία, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶμαστε οὔτε φίλοι. Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ, ὅτι δὲ θὰ χωριστοῦμε σὺν φίλοι.

Α.— Ἄμ ποτε ἦσατε φίλοι, γιὰ νὰ χωριστῆτε σὺν καὶ φίλοι.

Κ.— Μὰ σώπαινε πιά, μητέρα!

Α.— (*Με θυμό*).— Ἐ! τί νὰ σωπᾷσω καὶ νὰ σωπάσω!

Ἀηδίασα πιά νὰ σὰς βλέπω. Αὐτὰ δὲν τὰ κάνουν οὔτε τὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ χωρισθῆτε μιὰ καὶ καλὴ ἢ πάψετε νὰ κοροϊδεύετοι τὸν ἑαυτὸν σας... Ἐγὼ ὅμως, κόρη μου, ἂν ἤμουνα στὴ θέσι σου, θὰ τὸν ἔκανα τὸν κύριο νὰ με λογαριάζῃ τόρα περισσότερα.

Κ.— Μητέρα! πάψε!

Γ.— Ἄς πῆ, ἄς πῆ, ὅ,τι θέλει. Ποῦ θαύρη ἄλλη φορὰ τὴν περίστασι, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ, ποῦ μπορεῖ νὰ φύλλῃ τὸ γαμπρό της.

Κ.— Μὰ Γιῶργο, καταντᾷς ἀκατανόητες. Τί εἶναι αὐτὴ ἡ γλῶσσα ποῦ μεταχειρίζεσαι;

Γ.— Ἀ! ἔννοῶ. Θὰ ἤθελες ἴσως νὰ ἀρχίσω πάλι τῆς φωνῆς, ν' ἀρχίσουμε τὴν γκενία.

Κ.— Δὲ λέω μὰ...

Γ.— Ναί. ναί αὐτὸ θέλεις. Μὰ ἔτυχε, βλέπεις, νὰ εἶμαι ἄνθρωπος, ποῦ μπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ μιὰ ἀπόφασι.

Α.— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Γ.— (*Τὴν στραβοκνιτᾷζει*).— Ἐτσι, ἔ; Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστιμένη; Τόσο τὸ καλλίτερο.

Α.— Αὐτὸ λέω κ' ἐγώ: Τόσο τὸ καλλίτερο ποῦ πῆρες μιὰ ἀπόφασι.

Κ.— Μὰ θὰ πάψῃς ἐπὶ τέλος, καλέ! (*Στὸ Γιῶργο με φωνὴ γλυκειά.*) Γιῶργό μου, σὲ παρακαλῶ.

Γ.— Μὲ παρακαλεῖτε, κυρία, ἐσεῖς; Ὁχι, ὄχι, δὲν δέγομαι παρακλήσεις. διότι δὲ με συνηθίσατε σ' αὐτές. Ἄλλως τε εἶναι πολὺ ἀγνά.

Κ.— Δὲν εἶναι καθόλου ἰσχυρὰ αὐτὸ τὸ ξέρεις πολὺ καλῶς.

Γ.— Ἀπ' ἐναντίας.

Κ.— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω.

Γ.— Τί λέτε, κυρία μου. Τόρα ποῦ ἡ χειρομαντεία μ' ἐβίβαίωσε κ' ἐμένα, ὅτι σοῦ εἶπε τὴν μαντικὴ τῆς δύναμι, καὶ ν' ἀναγνωρίσω, ὅτι θὰ χωριστοῦμε...

Κ.— Δὲ θελο ν' ἀκούω ἀνοησίες ἀπὸ σένα.

Γ.— Δὲν λέγω καθόλου ἀνοησίες. Καὶ μιὰ ἀπόδειξι, ὅτι λέγω λογικὰ πράγματα, εἶναι καὶ ἡ ἡσυχία μετὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε.

Α.— Πολὺ σωστά.

Κ.— Μητέρα!

Γ.— Μάλιστα, ἔτσι εἶναι. Ἡ ἡσυχία αὐτὴ ὁμολογεῖ, ὅτι ἔχουμε πάρι καὶ οἱ δύο τὴν ἀπόφασι νὰ συμμορφωθοῦμε μετὰ αὐτὸ ποῦ ὄρισεν ἡ μοῖρά μας, δηλαδή νὰ χωριστοῦμε ἤσυχα. Ἄν ἦταν ἄλλοιως τὸ πρᾶμα θὰ ἐγένοντο τόρα ἔδω σκηνές; ποῦ θὰ ἐφόβιζαν καὶ τὴ μητέρα σου ἀκόμη...

Α.— Καὶ τί θὰ ἐγένετο, κύριε;

Γ.— Θέλεις νὰ μάθῃς; Νά! θὰ ἀλήθευε καὶ μιὰ ἄλλη προφητεία τῆς χειρομαντείας, ποῦ τὴν ἐδίβασε στὸ χέρι μου...

Κ.— Ποιῶ, ποιῶ;

Γ.— Νά! καθὼς εἶδε τὸ χέρι μου κ' ἐδιάβασε στῆς γραμμῆς του, μοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸ τὸ χέρι ἐπλάσθηκε γιὰ νὰ... δέσῃ!

Α.— Δὲν κοπιᾷζει;

Κ.— Δοκίμασε λοιπόν!

Γ.— Ἀφοῦ τὸ θέλεις... (*τῆς καταφέρνει ἀρκετὰ δυνατὸ μπάτσο.*) Ὁρίστε!

A.— Κακούργε!...

K.— (ήσυχα.) Καί τώρα έτελείωσαν όλα.. τὰ ψέμματα.

A.— Θα μās τὸν πληρώσης αὐτὸν τὸ μπάτισο ἀκριβῶς.

K.— Βεβαίωτατα, μητέρα. Θα τοῦ τὸν πληρώσω μὲ τὸ... τρυφερότερο φίλι μου. Μοῦ ἀξίζειν ὁ μπάτισος καὶ τὸν ἐπῆρα. Ξέρεις, Γιώργό μου, καθὼς ἐννόησα εἶμαι ἀπὸ τῆς γυναίκης, ποῦ γιὰ ν' ἀγαποῦν περισσότερο τὸν ἄντρα τους πρέπει νὰ δοκιμάζω νὰ κάπου-κάπου τὴ δύναμη τοῦ χειριοῦ των.

Γ.— Πῶς;

K.— Καί τώρα ὀφείλω νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, ὅτι... δὲν πῆγα στὴ χειρομαντιδα.

Γ.— Μὰ... οὔτε κ' ἐγώ! Ὡστε όλα ἦταν...

K.— Ψέμματα, ἀγάπη μου!

Γ.— (Ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του.) Καὶ μόνον τοῦτο εἶναι ἀλήθεια: ὅτι δὲ θὰ χωριστοῦμε! (Ἡ Καίμη πέφτει στὴν ἀγκαλιά του.)

A.— Μὰ καλὰ τὸλεγα ἐγὼ πάντα, ὅτι αὐτὲς ἡ χειρομαντείες εἶναι ψευτιές καὶ τίποτε ἄλλο.

K.— Σώπαινε, μητέρα. Ἡ χειρομαντεία τοῦ Γιώργου μου ἐβγήκε πολὺ ἀληθινή.

Γ. (Μόνος του).— Αὐτὴ τὴ χειρομαντεία μου θὰ τὴν διδάξω καὶ σ' ἄλλους, κ' ὅσοι εἶναι ἐξυπνοὶ ἄς... χειρομαντεύουν ὅπως ἐγώ.

(Τέλος)

ΤΡΙΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΑΣ

(ΣΗΜ. »ΒΕΛΟΥΣ». — Ἐτυχε νὰ πέση στὰ χέρια μας τὸ κατωτέρω πολὺτιμο χειρογράφων, τὸ ὁποῖον κί στείδομεν, νὰ δημοσιεύσωμεν, διότι εἶν δὲν τὸ ἐδημοκνεύμεον θὶ ἐκίναμε μέγα ἐγκλημα. Διὰ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ χειρογράφου ὀρκιζόμεθα καὶ μὲ τὰ ἴδια χέρια μās ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου. Προσέτι φυλάσσομεν τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ πρωτοτύπου καθ' ὀλοκληρίαν.)

ΛΟΓΟΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, ἐφοροεπίτροποι, πρόξυτοι, δημογέροντες καὶ λοιποὶ Χριστιανοί.

Διὰ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐλαχίστου λόγου ζητῶ κατὰ πρῶτον ἄδειαν τοῦ νὰ λέγω τὸν λόγον δι' ὀλίγην ἀκρόασιν τοῦ δευτέρου χρόνου τῆς διδασκαλίας μου πρὸς τὰ παιδία τῆς πατρίδος σας. Ὁ σκοπὸς τοῦ λόγου δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ μόνον νὰ σας εἶπω τὰ μέσα εἰς τὰ παρόντα ἐνεῖ. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶδον τόσον ἀπροῦδειτον τὸ σχολεῖον σας καθὼς καὶ σεῖς τὸ γινώριζεται, καὶ ἐγὼ ἔμαθον μερικὰς λέξεις ἐνεκα τούτου καὶ χάριν τῶν φίλων καὶ τῆς πατρίδος σας ἐξήτασα κατὰ τὸν ἐξῆς γνωστὸν τρόπον...

Α' Οἱ μὲν πλούσιοι ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ ἐπειδὴ ἔχουν νὰ ἐξωδεύουν καὶ στείλουν τὰ παιδία τῶν πάντοτε εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν τὸ ἔχουν ἀνάγκην. Διστιχῶς ὅμως ἡ πατρίς ὑμῶν δὲν εἶναι πλούσιος, μάλιστα καὶ πτωχός, ἐνεκα τούτου δὲν ἔχει νὰ ἐξωδεύη, καὶ νὰ στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον πάντοτε. Ἀφοῦ εἶναι τοιοῦτοτρόπως ἀγαπητοὶ χριστιανοί, πῶς εἶνε δυνατόν παιδίον τὸ ὁποῖον ἐτελείωσε τὴν τάξιν του νὰ μένη καὶ τὸν ἄλλον χρόνον εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν; καὶ παιδίον τὸ ὁποῖον δὲν ἐτελείωσε τὴν τάξιν του νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν ἄλλην τάξιν; πόθεν ἀραγε προέρχεται τοῦτου; Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸ λεγόμενον ἐνδεικτικόν. Διότι ἐὰν χωρὶς Τεσκερέ ἠμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Κων)πολιν τότε χωρὶς ἐνδεικτικὸν ἠμπορεῖς νὰ προβιδιασθῆς εἰς τὴν ἄλλην τάξιν; Διότι μέσα εἰς τὸ ἐνδεικτικὸν εἶνε τὸ ἐξῆς, τὸ ὄνομα καθ' ἐνὸς μαθητοῦ, ἀπὸ ποῦ εἶναι, πόσα χρονῶν εἶνε πόσας ἡμέρας δὲν ἦλθεν εἰς τὸ σχολεῖον εἰς ποίαν τάξιν εἶναι πόσα βιβλία διαβάζει πόσους βαθμοὺς ἔχει ἀπὸ κάθε βιβλίον ποίαν διαγωγήν ἔχει ἐπίσης τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τελευταῖον εἶνε ὑπογεγραμμένον παρὰ τῆς ἐφορο-

πιτροπῆς καὶ παρὰ τοῦ διδασκάλου. Διὰ νὰ σας βεβαιώσω ὅτι ἐὰν δὲν τελιώνει τὸ παιδίον τὴν μίαν τάξιν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν ἄλλην. Σας λέγω ἕνα παραδειγμα τὸ ὁποῖον καὶ εἰξέρευτα. «Ἐὰν δὲν λέγεις ἕνα δὲν μπορεῖς νὰ λέγεις δύο». καὶ «ἐὰν δὲ πατῆς τὴν μίαν σκάλαν δὲν μπορεῖς νὰ πατῆς τὴν ἄλλην». Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἀπεφάσισα νὰ μορφώσω τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος ὑμῶν ὅσον τὸ δυνατόν. Ἄλλ' ἐὰν ἔχω μερικὰς ἐλλείψεις ἐν τούτοις ζητῶ συγχώρησιν ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ τὰς συμπληρώσω.

Εὐχομαι δὲ ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ τὸν Παντοδύναμον Θεὸν ὅπως δώσῃ εἰς ἐσῆς μὲν καλύτερον διδάσκαλον ἐμὲ δὲ νὰ ἀξιώσῃ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν διδασκαλίας, γένοιτο. Ἀμήν.

Ἐγγραφον ἐν... 22 Ἰουνίου 1908

Δ. .. Π... Γ...

Θὰ περιμένετε βέβαια νὰ μάθετε τὸν τόπον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ αὐτοῦ διδασκάλου. Ἄλλὰ ἄς πᾶμε σύμφωνα μὲ τὴν παροιμία καὶ μάλιστα κατὰ περισσότερο. ...«Μήτε ὄνομα μήτε χωριό»

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΟΪΑΣ

Πῶς θὰ εἶναι ὁ κόσμος ἔστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, διὰν οἱ ἄνθρωποι θὰ πετοῦν σὶν ἀέρα σᾶν πουλιὰ καὶ τὰ πουλιὰ θὰ περπατοῦν στὴ γῆ σᾶν ἄνθρωποι.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

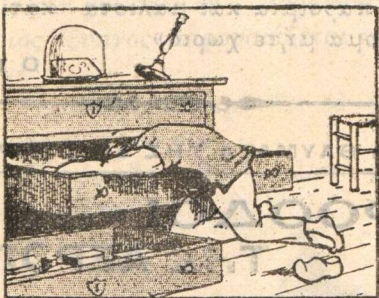
— Μαμά, γιατί καμαρώνει τόσο πολύ αὐτὴ ἡ κυρία;
— Γιατί, παιδί μου κίθεται στὴν... Καμάρα.

ΠΙΣΣΑΝ ΤΗΣ

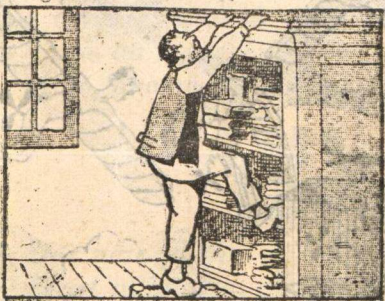
ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ!

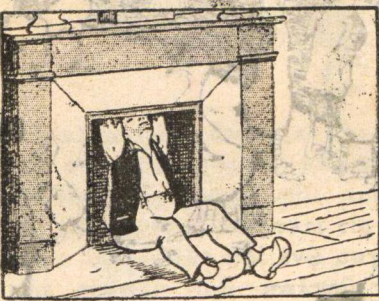
1.— «Πού διάβολο να κρύψω αυτό το λαχείο του Στόλου, για να θυμᾶμαι πού το έβαλα, όταν έξαρνα κερδίσω τον πρώτον ἀριθμό;...»

2.— «Νά το βάλω ἀρά γε πίσω ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ μοροῦ; Θαρρῶ πῶς δὲ θὰ εἶναι ἀσχημα καὶ θὰ τὸ «χ» καὶ πρόχειρο...»

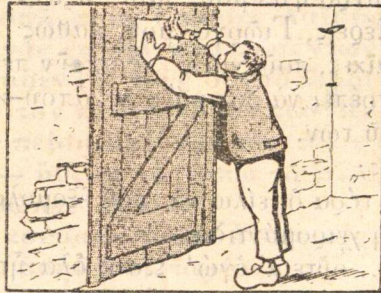
3.— «Ήναι, μὰ μποροῦν καὶ νὰ μὲ τὸ κλέβουν... Ἄν τὸ κερῶ ἀπάνω στὴ ντουλάπα, σὰ πειὸ ἀσφάλεια μοῦ φαίνεται...»

4.— «Καὶ ἡ γάτες;... Κινηθῶντας τὰ ποτινία μποροῦν μὲ χαρὰ νὰ μὲ τὸ σκίσουν ἢ νὰ μὲ τὸ λερώσουν... Ἄ, ὅχι, καλλίτερα στὸ τῆλο!...»

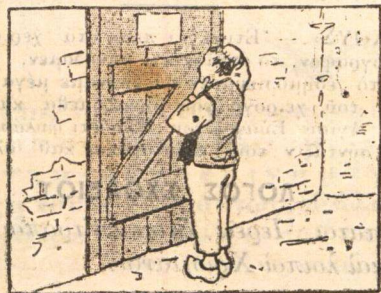
5.— «Μπᾶ, πού νὰ πάω ἡ δογγή!... Σέχασα ὁ χαμένος πῶς ἀνάβουν κάθε λίγο καὶ λιγάκι φωτιά καὶ μποροῦν νὰ μὲ τὸ κάψουν. Θὰ τὸ χῶσω μέσ' στὸ πάτωμα...»

6.— «Ἄ! ὄστερα;... Μπᾶς κ' ἔγινε σύντροφος μὲ τὰ ποτινία;... Σὰν πειὸ καλὰ μοῦ φαίνεται νὰ τὸ κολλήσω πίσω στὴν πόρτα. Ἔτσι θάμαι ἡσυχος...»

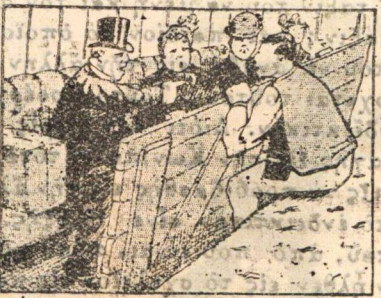
7.— «Τὰ μάδατε; Κέρδισα τὸν πρώτον ἀριθμό. Τὸ νῦμερο 9069 σειρὰ 09 κερδίζει τῆς 100,000. Νὰ διῆς τί τσιφλίκι πού θ' ἀγοράσω, γελᾶδες, γουρούνια...»

8.— «Μᾶ, πρώτα, πρώτα νὰ βγάλω τὸ λαχείο. Διάβολε!... Εἶναι κολλημένο. Καὶ τί κόλλημα! Σιγὰ νὰ μὴν τὸ σχίσω. Καὶ δὲν τὸ πάω τάχατες μονοκόμματο;...»

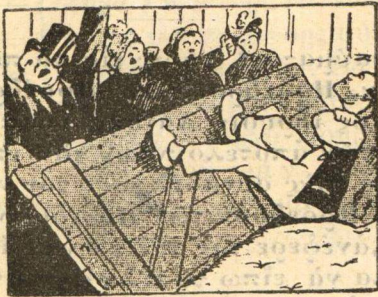

9.— «Ἄ, στὴν δογγή! Τί βαριά ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ πόρτα!... Καὶ γιὰ νὰ φθάσω στὸ Γιδά νὰ πάω τὸ σιδηρόδρομο, θέλω ἄλλες δύο ἐπίδες!...»

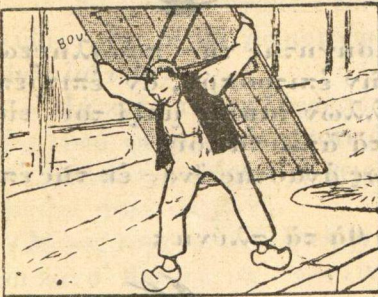

10.— «Ὁ ΕΝΑΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ: Γιά, νὰ σοῦ πῶ, πατριώτη! Μποροῦσες νὰ βάλῃς τὰ μπαγάζια σου ἀλλοῦ. Ἐδῶ μᾶς ἐνοχλεῖς.
Ὁ ΧΩΡΙΚΟΣ: Μὲ τὸ συμπάθειο, ἀφεντικό μᾶ, βλέπεις, ἐγὼ πλήρωσα...»

ΜΕΛΑΝΩΜΑΤΑ

11. Πλήρωσα πούδες τη θέσι μου και μπορώ να έχω μαζί μου 30 κοιλιά. Αν έχως πιράπονα, στο Μιστανέ... Και τώρα με την αδιά σου, αφεντικό... ε μαι κουρασμένος...

12. «Φθάσαμε το λοιπόν. Και τώρα πάλι να τοιπήσωμε τον παρῶ. Πρέπει να φορτωθῶ και πάλι την παληόπορτα αυτή και να πάω στη Μπάνκα της Αθηνῶς, λέει. Μά, μπᾶς και ξέρω τὸ δρόμο;...»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Θέλετε βέβαια να μάθετε τώρα τὸ τέλος τῆς ιστορίας αὐτῆς. Θὰ σᾶς τὴν πῶ με λίγα λόγια, διότι καθὼς ξέρετε τὰ πολλὰ τὰ λόγια εἶνε φτώχεια και μακομοιρία. Ὁ εὐτυχῆς μάτοχος τοῦ πρώτου λαχνοῦ ἀπ' οὗ ἐγύρισε φορτωμένος τὴν πόρτα του δλους τους δρόμους τῆς Σαλονικῆς γυρεύοντας τὴ Μπάνκα τῆς Αθηνῶς κιντήλιξε στὸ τέλος στὰ γραφῖα κάποιου πρακτορείου μεταναστεύσεων διὰ τὴν Ἀμερικὴν. Μόλις μπῆκε, ἡ πρώτη τὸν δουλειὰ ἦτο νὰ σπάσῃ τὰ γυαλιὰ τοῦ γραμματέως. Τότῃ ἦτο ἡ βία του νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχείου. Ἡ δευτέρα δουλειὰ ἦτο νὰ τὸν σπάσουν οἱ ὑπάλληλοι στὸ ξύλο. Ἡ τρίτη νὰ σπάσουν οἱ τοῦ γραφείου στὰ γέλια, διὰν ἔμαθαν περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ Πράκτωρ, ἄνθρωπος καλόκαρδος, ἐπῆρε τότε τὸν κακόμοιρο χωρικὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Κ' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ παίξῃ και αὐτὸς λαχεία, ἐξήτασε τὸν ἀριθμὸν, ποῦ εἶχε κερδίσει σύνορα τὸ πρῶτο βραβεῖο. Αὐστουχῶς οὕτε στὰ ἀμορτὶ βρέθηκε. Ὁ καλὸς Πράκτωρ ἔβγαλε τὸν εὐκολόπιστο χωρικὸν ἀπὸ τὴν πλάνη του και ἀφοῦ τοῦ ἔδωκεν ἕνα φιλικὸ κτύπημα στὴν πλάτη, τὸν ἔστειλε στὸ χωριὸν του. Κι' ὁ χωρικὸς φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει.

Ο ΜΙΜΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ὁ Διευθυντῆς τῆς «Νέας Ἀληθείας», κ. Γ. Κουζουράς, πηγαίνει τὸ δρόμο τοῦ πολὺ σκεπτικῶς. — Γιατί τόσο συλλογισμένος; Ζῆρε Κουζουρά; τὸν ἐρωτᾷ κίποιος φίλος του. Πῶς πάνε οἱ δουλειές; — Δὲν πάνε καθόλου καλά. — Πῶς; Τί τρέχει; — Νά, ἔχω... δικαιοσύνη, φίλε μου. — Δικαιοσύνη; τί σημαίνει αὐτὸ; — Σημαίνει, διὸ τὸς ἡμέρας τὸς δὲν ἐπεδόθη ἐναντίον μου καμία μήνυσις ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν και συνεπῶς δὲν πηγαίνω στὸ πειὰ δικαστήριον, ἐνῶ εἶχα συνηθίσει τόσο πολὺν τὸ δρόμο του. — !!!

— Τὴ βλέπεις; ἡ δεσποῦδα μου ἔχει μὴν στὸ μάτι σάν... Βέλος. — Ἐξ' ἐσὺ τὴν βλέπεις ἐκείνην οὐκί περᾶ; — Τὴ βλέπω. — Ἐ, λοιπόν ἐγὼ τὴν βλέπω σάν... Κουνοῦπι.

ΠΑΣΒΑΝΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΩΝ ΤΟ...ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τέλος πάντων τελίως τὰ ψέματα πῖει πειὶ τὸ καυμένο τὸ καλοκαιράκι.

Τώρα ὁ καθένας μαζεύεται στὸ σπίτι του νωρίς-νωρίς και κοιτᾷ στὸ μαγγάλι του, ἢ στὴν θεομάστορα του ἀορίζει νὰ συλλογιέται.

Αἱ! μὰ αὐτὴ ἡ παντοπνῆ, ἢ ἀτελείωτη συλλογὴ δὲν ὑποφέρεται... Ὅλοι συλλογιούνται!!

— Ὁ νέος, συλλογιέται κανένα ζευγάρι μαῦρα, γαστραγὰ ἢ γαλανὰ μάτια, ποῦ τοῦ φάνηκαν, διὰν περνοῦσε ἔμπρὸς ἀπ' τὸ σπίτι τους, πῶς ἦταν θυμωμένα.

— Ἡ νέα, συλλογιέται τὸν σκληρὸ ποῦ τὴν βασανίζει, ἢ ἀντικὸν στὴν λάμπρῃ τῆς θεομάστορας κατοστρώνει τὸν κατάλογο ἐκείνων, ποῦ χαλοῦν τὰ παπούσια τους νὰ περνοῦν και ἐκείνων ποῦ...δὲν τὰ χαλοῦν...

— Ὁ γέρος, συλλογιέται ἐκεῖνα τὰ ἐδλογημένα χρόνια, ποῦ πέρασαν και ἀνεσιενάζει, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ, τι... ἔκανε τότε.

— Ὁ πτωχὸς οικογενειάρχης ἀνασιενάζει κι' αὐτὸς και καίεται ἡ καρδιά του, γιατί δὲν μπορεῖ—λέει—νὰ φέρῃ τὴν μιὰ ἀκρὴ ἴσα με τὴν ἄλλη. Καὶ δὲν φθάνει αὐτό, ἀλλὰ ἔχει και τὴν γυναῖκά του, ποῦ κάθε μέρα μουρμουρίζει και γκορνιάζει και τοῦ λέγει νὶ τῆς κἀνῃ καπέλλο τῆς μῦδας... ποῦ νὰ μὴ τὸ χωρῇ τὸ τραμβῶν.

— Ὁ πλούσιος κιντᾷ τὸ κεφάλι του, γιατί πρὶν ἀπὸ τὸ σύνταγμα δὲν ἀγόρασε οἰκόπεδα στὸ Μικρὸ Καρᾶ Μπουρνου...

— Ὁ παππᾶς συλλογιέται, πῶς ἂν δὲν ἦτο παντρεμένος, θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ δεσπότης.

— Ὁ διδῆσκαλος, ἢ ἡ διδασκάλισσα συλλογιούνται τί ἔχουν νὰ τραβήξουν ὄλο τὸ χρόνο ἀπὸ τοὺς κῆρ-Ἐμφόρους και τὸ καλοκαῖρι ἀπ' τὸν κῆρ-Γενικὸ Ἐπιθεωρητή..

— Ὁ δικηγόρος συλλογιέται, διὸ τώρα πειὰ ὄλοι γεννηκαν δικηγόροι, δηλαδῆ... μουζαβιρῆδες...

— Ὁ γιατρός συλλογιέται κι' αὐτὸς διὸ δυστυχῶς ἐπικρατεῖ... κακοῖτης ὑγεία...

— Ὁ ἀστυνόμος συλλογιέται κατὰ ποῖον ἄρθρον τοῦ συντάγματος θὰ μπορέσῃ νὰ συμβιβᾶσῃ τὸ ξύλο με τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου.

— Ὁ δημοσιογράφος, ἐνῶ τὰ ἔντερά του κόλλησαν στὸ ραχοκόκκαλο ἀπ' τὴν πείνα, συλλογιέται πῶς θ' ἀγοράσῃ γραμματόσημα, χαρτί... και ἀγιάντια πείνα...

Ο ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

ΠΟΙΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΝΔΡΕΥΩΝΤΑΙ

- Ἡ γυναῖκα ποῦ λέγει διὸ δὲν ξέρει νὰ στριφώσῃ ἕνα μανδύλι.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ βυζάξῃ τὸ παιδί της.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ ἀγοράζει πράγματα, ἐπειδὴ τῆς ἀρέσουν.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ θὰ προτιμοῦσε μᾶλλον νὰ πεθᾶνῃ, παρὰ νὰ φορέσῃ τὸ ἴδιο καπέλλο ὅρα ἑτοῦς.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ νομίζει διὸ οἱ ἄνδρες εἶνε ἀγγελοὶ ἢ ἡμίθεοι.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ διαβάσει μυθιστορήματα και ὀνειρεύεται διὸ θὰ πάρῃ ἄνδρα κόντε ἢ δούκα.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ πανδρεύεται μόνον διὰ νὰ πληρώσῃ ὁ ἄνδρας τῆς τοὺς λογαριασμοὺς της.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ φροντίζει μᾶλλον διὰ τὰ ρουχὰ της παρὰ διὰ τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν της.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ μένει τότε μόνον στὸ σπίτι της, διὰν δὲν εὐρίσκει ποῦ νὰ πάγῃ, νὰ κάμῃ, ἐπίσκεψιν.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ νομίζει, διὸ ἡ μαγειρίσα και ἡ σπηλιεστρία μποροῦν νὰ κρατήσουν τάξιν εἰς τὸ σπίτι της.
— Ἡ γυναῖκα ἢ ὅποια θὰ παντρευθῆν νοεῖ νὰ ἔχη φίλους.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ νὰ ἴδῃ.
— Ἡ γυναῖκα ποῦ θέλει πράγματα, τὰ ὅποια και «ἄλλαι» θέλουν.
— Ἀπάνω κάτω καμμιά γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ παντρευταί!

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Εἰς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον

Ὁ γραφεὺς: Πῶς σὲ λένουν;

Ὁ στρατεύσιμος: Ἀγασίλαο.

Ὁ γραφεὺς, Τοῦρκος ἀξιοματικὸς ἀλαλήης, γράφει:

Ἄι—Ἐσέογλου!

Εἰς τὸν γνωστὸν ἐν Ἀδριανουπόλει φυτοφάγον ἱατρὸν κάποιος ἐξυπνος παρουσιάζεται καὶ θέλει νὰ πωλήσῃ ἐξυπνάδα.

— Ἐμάθαιμα, γιατρὲ διτι τὰ γαῖδούρια ἐτοιμάζουν ἀναφορὰν ἐναντίον σου.

— Τὸ ἐμάθα, εἶδα μάλιστα τὴ δική σου ὑπογραφή πρώτη πρώτη!

Ὁ λόγος εἰς ἓνα κύκλον κυρίων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν.

Ἐνας κύριος, διακρινόμενος διὰ τοὺς χονδροὺς τρόπους του καὶ τὴν βαρβαρότητά του, λέγει μὲ ἀφόρητον ἐγωισμό.

— Ἐγὼ θὰ ζητήσω νὰ γίνω γαῖδουρί!

— Αὐτό, ἀπαντᾷ ἓνας, δὲν γίνεται ἐνὸς φορέος!

— Πῶς πάτε μὲ τὴν Ἀδελφότητα;

— Πνέει τὰ λούσθια, φίλε μου καὶ περιμένουμε τὸ Δεσπότη...

— Ὡστε σκοπεύετε νὰ τῆς κάμετε μεγαλοπρεπὴ κηδεῖαν;

Ἡ Κυβέρνησις διέταξε τὴν ἀπογραφήν ὅλων τῶν κτηνῶν καὶ ὁ Μουχτάρης ἀποπερατώνσας τὴν καταγραφήν, σπεύδει εἰς ἀναζήτησιν τοῦ διδασκάλου τῆς Τουρκικῆς, τὸν ὁποῖον εὕρισκει εἰς καφενεῖον ὑπαρπλήρες λαμῶνων χωρικῶν καὶ ἐνῶ συγχρόνως θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὴν τσέπην τοῦ παλτοῦ του πρὶν ἢ ἐξαγάγῃ τὸ πρὸς μετὰφρ. σ. ν. κατάστιχον ἐκφωνεῖ: Ἐδῶ (στὴ τσέπη του δηλ.) εὕρισκονται ὅλα τὰ κτήνη τοῦ χωριοῦ μας!!!

Ο ΚΑΠΟΙΟΣ

ΕΡΩΣ ΑΛΗΤΗΣ

Εἶχες δὲν εἶχες, ἐκλείσεις γιὰ πάντα τὴν καρδιά σου στὸν ἑσπέρ μου μὲ ἀπογία. Σκληρή! τὸν δῶχνεῖς τώρα, ποὺ ἤθελε χειμῶνας δυνατός, ποὺ δὲ μπορεί μὴν ὄρα ἔξω νὰ μείνῃ καὶ χωρὶς τὴ ζέστα τῆς ματιᾶς σου!

Σκληρή! δὲν βλέπεις πῶς γυρνᾷ μέσα στὰ πόσα κρούσάν τὸν ἀλήτη ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ φόβο νὰ παγώσῃ; Κε' ἀκίμη δὲ στοχάζεσαι, πῶς κ' ἡ Ἀστυνομία τὸν νόμον περὶ ἀλητῶν μπορεί νὰ τοῦ ἐφαρμόσῃ;

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΣ

ΜΕΛΛΑΝΩΜΑΤΑ

Ὡ! τοῦ θαύματος! Χάρη εἰς τὰ περιοπούδαστα ἄρθρα τοῦ κ. Προέδρου τῶν Προέδρων ἐγένετο ἐπιτροπὴ πρὸς ἰδρύσιν Λαϊκῆς Τραπεζῆς.

Ἐνας ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιτροπὴν συνέστησεν εἰς τοὺς συναδέλφους του νὰ πάρουν ταμίαν τὸν κ. Πρόεδρον τῶν Προέδρων καὶ διὰ νὰ τοὺς πείσῃ, ἀνέφερε τὰς πλεονεξίας—συγγνώμην— ἤθελα νὰ εἶπω τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ἀκούσασθε ταῦτα ἢ Ἐπιτροπὴ παυμνηθεὶ ἐδέχθη τὸν ὑποψήφιον ταμίαν.

Τότε ὁ εἰσηγητὴς τῆς προσλήψεως τοῦ ταμίου ἠρώτησε τὴν ἐπιτροπὴν, ἂν ἐπιτρέπη νὰ κουβαλήσῃ ὁ μέλλων ταμίας μαζί του εἰς τὴν Λαϊκὴν Τραπεζῆαν τὰ ἄπλυτά του.

Τότε ὁμως ἀναστάς ἓνας ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς ἠρώτησε:

— Ποῖος θὰ τὰ πλύνῃ;

Τότε ὁ εἰσηγητὴς ἀνέπτυξε τὸ πλουστικὸν τάλαντον τοῦ μέλλοντος ταμίου.

Ἡ ἐπιτροπὴ ὁμως ἀκούσασθε τοῦτο ἐθαύμασε καὶ φοβηθεῖσα μήπως πλειστηριάζουεν ὑπὲρ τοῦ ταμίου αἱ πλουστραὶ τῆς πόλεως μας μάλιστα μάθουν τὰ συμβαίνοντα, ἔσπευσε νὰ στείλῃ καπάρο εἰς τὸν μέλλοντα ταμίαν.

Οὗτος δὲ πάλιν εὐγνωμονῶν ἔσπευσε δι' ἐγγράφου νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ὅτι εἶναι πάντῃ συγγεκινημένος καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο ἐμπράκτως, ἐδύλωσεν ὅτι προσδίδεται νὰ γίνῃ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν Τραπεζιτῶν, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ συμπύξῃ.

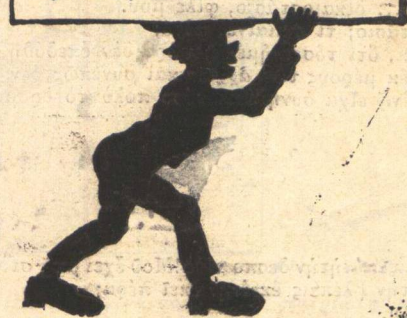
Ἡ ἐπιτροπὴ... λαβοῦσα τὸ ἀνωτέρω ἐγγράφον ἀνεσκέφθη καὶ ἀπάντησεν, ὅτι οἱ Τραπεζίται ἐσκέφθησαν νὰ ἰδρύσων σωματεῖον πλὴν ἄνευ εἰσπραξέων.

Μόλις ὁμως ἔμαθε τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ μέλλων ταμίας, ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του προκαταβολικῶς ἀπὸ τῆς προεδρείας τοῦ μέλλοντος σωματείου.

ΑΚΑΡΝΑΝ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΝΕΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

Παπούτσια σιέρα καὶ κομάρια
καὶ μὲ τιμὴ κὸμ-σὶ κὸμ-σά
ἔς τοὺς Ζαχοπούλους χρονικὴς
θὰ πάρετε Θεσσαλονικεῖς!

ΕΙΣΘΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ;

ΕΙΣ ΤΟΥΤ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΚΑΙ ΘΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΘΗΤΕ
ΣΕ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΕΜ ΜΟΡΦΙΑ

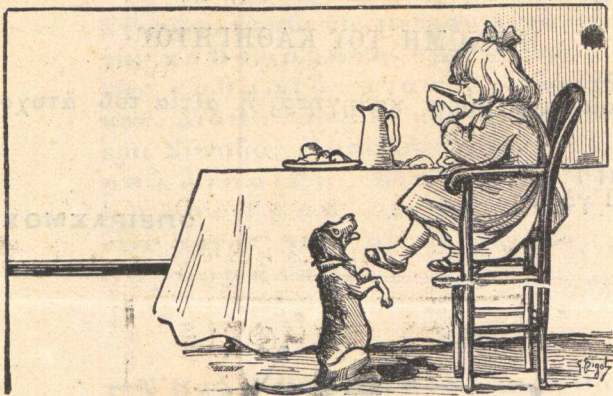
ΜΠΙΡΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΚΑΙ ΜΕΖΕΔΕΣ ΕΚΛΕΚΤΟΙ

Σοῦ περισσεύει ὀλίγο χρήμα;
Μὴν τὸ ξεδεύεις γιὰτ' εἶνε ἰσῆμα.
Τρέξε στὴν Τράπεζαν τῆς Μικελίνης
Ταμειευτήριο τὸ λαϊκὸ
λίγα θὰ δόξης πολλὰ θὰ πέσῃ,
μὲ τισσεράμισον τοῖς ἑκατό.
Κι' εἶσι χωρὶς δυσκολία
ἐποικτῆς περιουσία.

Ἄστέριος Γούστου ὁ γνωστὸς
καὶ ρέκτης χαρτοπώλης
στὰς Σέρρας ὁ μοναδικὸς
προμηθευτὴς εἰκόνων
βιβλίων καὶ κανόνων
τῆς νεολαίας ὅλης
πωλεῖ παντοῖα ὑλικά τῶν χειροτεχνημάτων
κι' ἀπαγορεύει πώλησιν κρυφομεϊδιαμάτων

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΣΤΩΦΕΡ

ΜΟΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῇ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ & ΠΑΣΑΝΙΚΑΣ

Ὅποιος θέλει στήν Γκιουμουλιζίνα
ξενοδοχεῖον μ' ἐπιπλα φῖνα,
ὅπως καὶ στήν Ἐυρώπη
ἄς τρέξῃ στή «Ρυδὸπη»
τοῦ Ἀθανασιάδου τοῦ ῥέκτου κι' ἀρκανιάση,
ἂν θέλῃ μὲ γλυδιὴ καὶ φθῆγρια νὰ περάσῃ.

Τύπος: Η. Σ. Ἀρδίτη

Καβαλλιώται κάθε βράδν
στοῦ Στρατῆ Ζαχαριάδη
Χίλιων λογιῶν θὰ εἴηστε περιόνημας κον-
[σέρβες
καὶ χάρι στὸ σερβίσιμα καὶ νόστιμοις με-
[ζέδες
Μά καὶ κονιάκ ἐλληνικὸ καθὼς καὶ τσοκο-
[λάτα
μπύρα ἀφράτου καὶ ποτὰ ποικίλα ροσολάτα
εἰς τοὺς «Φιλίππους» ὅλοι σας πηγαίνετε
[τρέχατο.
να βρῆτε εὐχαρίστησι κι' ἀρχοντικὸ ραχατι

Ἄνθοδέσμας καὶ στεφάνους
γιὰ κηδεῖας καὶ γιὰ γάμους
μέρα, νύχτα, πρωί, βράδν
βοῖσκεις στοῦ Εὐφριδιάδη
τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδου
καὶ ἀνθέων πλεῖστα εἶδη
Φτάνητε χάρις κι' εὐωδιὰ
ὅποιος θέλει βρῆ παιδιὰ
ἢ στοῦ Ἄϊ Θανάση πλάγι
ἢ στὸν «Ὀλυμπόν» ἄς πάγῃ.

Στὴν Ξάνθην εἶν' ἡ «Ροῦμελι»
ξενῶν μοναδικὸς
χωρὶς ξανθομανρευιδερεές,
ἰθνηδὸς καὶ παστρικός

Χωρὶς συλλογὴ πολλή
καὶ χωρὶς πολὺ ν' ἀργήστε
τρέξετε στήν «Ἀνατολήν»,
ἀσφάλειαν ἐλληνικὴν
στὰς πληρωμάς τῆς τακτικῆς
τὴν ζωὴν σας ν' ἀσφαλίστε.
Ἔχει ἐγγύησιν τῶν κεφαλαίων
καὶ δίδει μέρισμα πολὺ γενναῖον.

Μὲ ραγάτι ὅποιος θέλει νάκάτῃ,
ἄγνωστος ἂν φθάσῃ στὸ Δεδέ-Ἀγάτσι
ἄς πάγῃ στήν «Ἐυρώπη» τοῦ Κανελλοπούλου,
ἔπον θὰ βρῆ κρεββάτι καὶ φαγητὸ Λουκούλου.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΛΟΓΕΡΠΟΥΛ Υ-ΒΕΛΛΙΔΟΥ

(Παρά τὴν "ΝΕΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ,")

Συνδρομή ὠρισμένη καὶ προπληρωτέα

Ἐν Θεσσαλονίκῃ	Γρ. ἀργ.	45
Ἐν τῷ Κράτει	» »	54
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν	φρ. χρ.	15
Ἐξάμηνιοι τὰ ἡμίση		
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται γροσίου		

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶνε ἔγκυρος μόνον ὅταν φέρῃ τὴν ὑπογραφήν Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ ἢ Ι. ΜΗΗΤΟΣ.

ΗΧΩ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν.

— Δὲν μοῦ λές, συνάδελφε, τὸ Μοναστήρι στὴν ἰδική μου δικαιοδοσία εἶνε, ἢ στὴν ἰδική σου;

— Μὴ χωλοσκάς, ἀδελφέ! Τὸ Μοναστήρι νὰ εἶνε καλὰ, καὶ ἀπὸ καλογήρους σὰν ἐμᾶς, ἄλλο τίποτα...

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΡΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Ἄ μπαμπᾶς.

— Νίκο, κατέβα ἀπ' τὰ γόνατά μου, γιατί εἶσαι πολὺ βαρὺς.

— Καλὲ μπαμπᾶ, προχθὲς μοῦ εἶπεν ὁ κουμπάρος μας, πῶς ἢ μαμὰ τοῦ ἔρχεται πειδ βαρειά ἀπὸ μένα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Θὰ σοῦ εἰπῶ κάτι τι, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν τὸ εἰπῆς σὲ κανένα.

— Μὴ σὲ μέλλει, πές μου τί τρέχει;

— Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μία λίρα καί...

— Ἔνοια σου! Θὰ κάμω πῶς δὲν ἀκούσα τίποτε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

— Ἄ! ὁ Ναπολέων κοντὰ στὰ ἄλλα, εἶχε καὶ τὴν ἀνδρεία... .

— Μὰ κί' ἐγώ, φίλε μου, δὲν πάω πίσω! Ἔχω μαγεύρισα τὴν Ἀνδριάνα!

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ

— Δὲν μοῦ λές, Σοφία, μήπως τρελλάθηκαν; Τί θέλουν αὐτὰ τὰ λαχανικά ἐπάνω στὸ ξηπίανο;

— Δὲν εἶνε λαχανικά, κύριε. Εἶνε τό... καπέλλο τῆς κυρίας.

ΕΝ ΤΗ ΠΑΛΑΜῃ ΚΑΙ ΟΥΤῶ ΒΟΗΣΩΜΕΝ

Ἔνας κακοπληρωτῆς ἐρωτᾷ τὸν ράπτην τοῦ περι τοῦ συρμοῦ.

— Ἀἴ! λοιπόν, πῶς γίνονται ἐφέτος τὰ κοστούμια;

— Τοῖς μετρητοῖς.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΠΕΡΙ ΥΓΙΕΙΝΩΝ ΤΡΟΦΩΝ

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἀφίνω νὰ τρῶν μαῦρο χαδγιάρι στὸ σπίτι μου.

— Εἶνε βλαβερό;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχει ἑκατὸν ὀγδόντα γροσία ἢ ὀκτῶ.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΝ

— Ποιὰ εἶνε ἐκεῖνη ἡ ἄσχημη κυρία. ποῦ κάθεται ἐκεῖ πέρα;

— Εἶνε γυναῖκα μου.

— Ὅχι αὐτὴ ἢ ἄλλη ποῦ εἶνε δίπλα τῆς.

— Εἶνε ἡ ἀδελφὴ μου.

ΟΠΟΥ ΠΤΑΙΕΙ Η... ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἡ κυρία συλλαμβάνει τὸν σύζυγόν τῆς νὰ φιλή τὴν ὑπηρετρίαν.

— Μὰ, δὲν ντρέπεσαι λιγάκι, καῦμένε; Εἶνε ἡ τρίτη ὑπηρετρία ποῦ φιλεῖς.

— Καὶ τί πταίω ἐγώ. ἂν σὺ ἀλλάζης κάθε λίγο ὑπηρετρία;

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Κυρία:

— Ποιὰ εἶνε, κύριε καθηγητά, ἡ αἰτία τοῦ ἀτυχοῦς γάμου;

Καθηγητής:

— Ὁ γάμος.

ΟΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ἐπεύθυνος συντάκτικῆς Γ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ